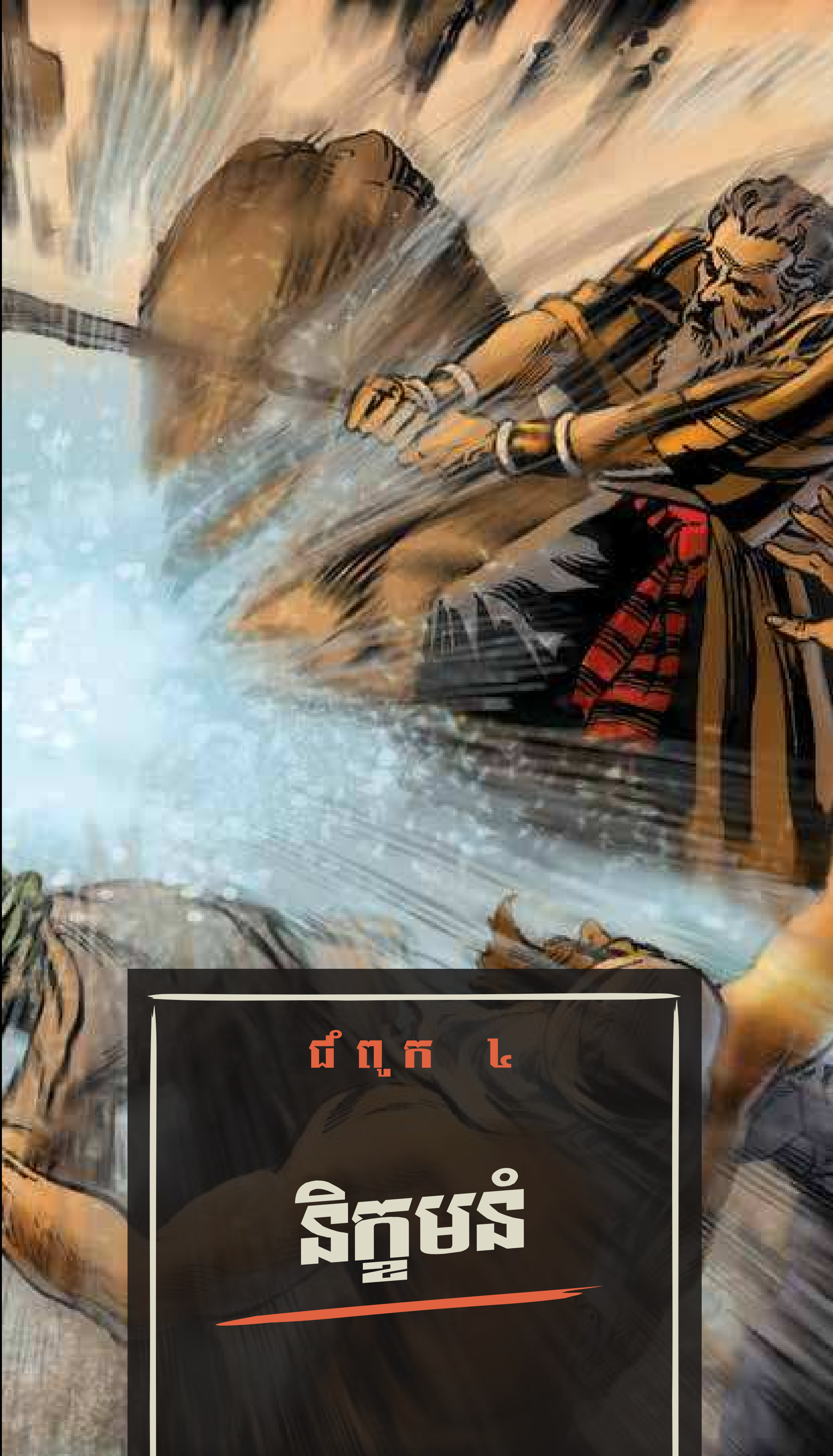

ជំពូក ៤

និក្ខមនំ

ពួកគេបានតាមព្រះរហូតដល់បានចូលកន្លែងដែលមានភ្នំច្រើន
ហើយទល់នឹងសមុទ្រក្រហម ។ នៅទីនោះពួកគេបានបោះជំរុំ
ហើយបានពិភាក្សាពីវិធីដែលពួកគេនឹងឆ្លងផ្ទៃទឹកដ៏ធំនេះ ។

បន្ទាប់ពីផារ៉ោន បានកើតទុក្ខពីបុត្ររបស់ទ្រង់។
ទ្រង់មានសេចក្ដីក្រោធយ៉ាងខ្លាំងជាងមុនៗទៅទៀត ហើយផារ៉ោនបានគិតថា
ហេតុអ្វីទ្រង់អនុញ្ញាតឱ្យ ពួកទាសកររបស់ទ្រង់ចាកចេញ ?

និក្ខមនំ ១៤:៥-៧

មើលន៎ ទ័ពអេស៊ីព្ទកំពុង មកហើយ! យើងជាប់នៅ វាលរហោស្ថាន! តើយើង ត្រូវធ្វើយ៉ាងម៉េច?
ម៉ូសេ បាននាំយើងមកស្លាប់នៅទីនេះ ។ បើធ្វើ ជាទាសកររហូតដល់ស្លាប់ នោះវាប្រសើរជាង ស្លាប់នៅទីកន្លែងនេះដែលព្រះបោះបង់ចោល ។

គ្មានអ្វីដែលព្រះទ្រង់អាចធ្វើ ដើម្បីនឹងសង្គ្រោះពួកយើងបាន ទេនៅពេលនេះ ។
មានភ្នំនៅទាំងសងខាង និងទឹកនៅពីមុខយើង ។ យើង ជាប់នៅទីនេះហើយ ។
នៅពេលពួកអេស៊ីព្ទបានឃើញពួកហេព្រើរដែលមិនអាច ការពារខ្លួនបាន ហើយបាននឹកឃើញនូវការឈឺចាប់ដែល ម៉ូសេបានធ្វើនៅស្រុកអេស៊ីព្ទផងនោះ ពួកគេត្រៀម ខ្លួនជាស្រេចដើម្បីសម្លាប់ពួកហេព្រើរចោល ។

កុំចេញពីកន្លែងដែលអ្នក កំពុងឈរឡើយ ។ ព្រះជាម្ចាស់នឹង សង្គ្រោះយើងតាមរបៀបមួយដែល មានអំណាចដ៏អស្ចារ្យ ។
ព្រះជាម្ចាស់ បានធ្វើឱ្យផារ៉ោនមានចិត្ត មានះម្តងទៀត ។ បន្ទាប់ពីថ្ងៃនេះ អ្នកនឹងលែង ឃើញកងទ័ពអេស៊ីព្ទទៀតជាដរាប ។
និក្ខមនំ ១៤:៥-១៣

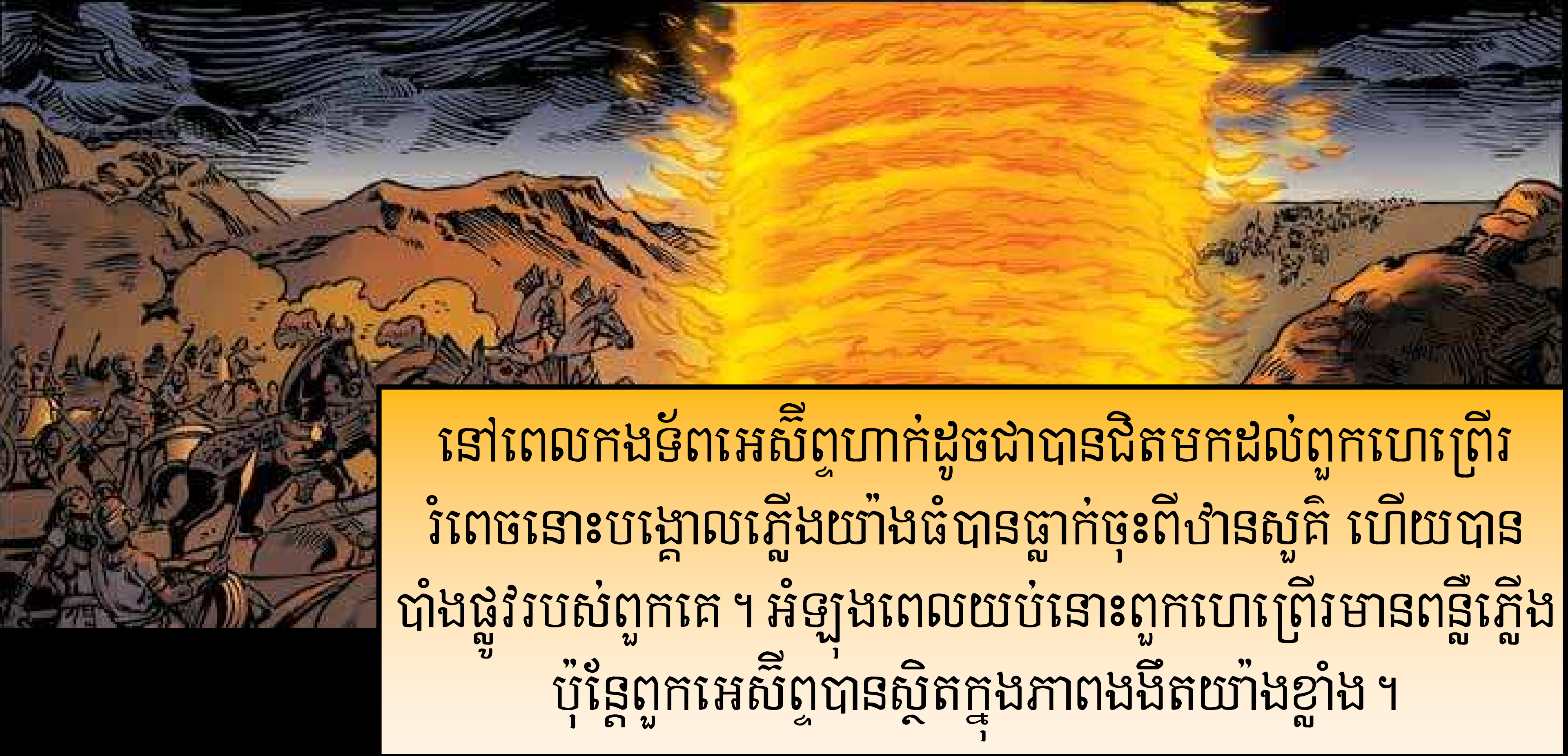
នៅពេលកងទ័ពអេស៊ីព្ទហាក់ដូចជាបានជិតមកដល់ពួកហេព្រើរ រំពេចនោះបង្គោលភ្លើងយ៉ាងធំបានធ្លាក់ចុះពីឋានសួគ៌ ហើយបាន បាំងផ្លូវរបស់ពួកគេ ។ អំឡុងពេលយប់នោះពួកហេព្រើរមានពន្លឺភ្លើង ប៉ុន្តែពួកអេស៊ីព្ទបានស្ថិតក្នុងភាពងងឹតយ៉ាងខ្លាំង ។

ម៉ូសេ បានលើកដំបងរបស់គាត់ទៅលើ
សមុទ្រ ហើយខ្យល់យ៉ាងធំបានមកពី
ឋានសួគ៌ បក់ផាត់ញែកទឹកសមុទ្រចេញ
ពីគ្នាទៅជាផ្លូវគោកនៅបាតសមុទ្រ ។
និក្ខមនំ ១៤:១៥-២២
នេះជាការមហាអស្ចារ្យដ៏ធំមួយ ។ ប្រជារាស្ត្រ
អ៊ីស្រាអែលបានឆ្លងកាត់សមុទ្រដោយដើរលើដីស្ងួត ។
នៅថ្ងៃខាងមុខពួកគេនឹងច្រៀងសរសើរព្រះ ដែល
បានបង្កើតផ្លូវឆ្លងកាត់សមុទ្រ ។ មនុស្សទាំងអស់
នឹងដឹងថា នោះមានព្រះតែមួយអង្គ ហើយ
ព្រះនាមរបស់ទ្រង់គឺ ព្រះយេហូវ៉ា ។

ការនេះប្រសើរជាងអ្វីៗទាំងអស់ ដែលយើងបានឃើញនៅអេស៊ីព្ទ។
អ៊ូ ! ព្រះរបស់យើងជាព្រះដ៏ល្អ បំផុតលើទាំងអស់។ យើងដើរនៅ កណ្ដាលសមុទ្រ។

យ៉ូសៀស ឯងឆ្កួតទេឬ? ចេញឱ្យឆ្ងាយពីនោះ! ឯងមិនចេះហ៊ែលទឹកទេ!

ខ្ញុំគ្រាន់តែចង់ស្ទាបត្រីដ៏ស្អាតនេះ ។

នៅពេលជនជាតិហេព្រើរឆ្លងជិតផុតហើយ
ព្រះអម្ចាស់បានលើកបង្គោលភ្លើងដែល
បាំងពួកអេស៊ីព្ទចេញ ។ ពួកគេមិនបាន
ឃើញសមុទ្រញែកជាពីរទេ ។ ដូច្នេះហើយ
ពួកគេប្រញាប់ដេញតាមពួកហេព្រើរ ។
ទៅមុខទៀត សម្លាប់
ពួកហេព្រើរចោល !
និក្ខមនំ ១៤:២២-២៣

ថ្ងៃនេះពួកអ្នកបានឃើញ
អំណាចរបស់ព្រះយេហូវ៉ា។
ចូរមើល!
ទឹកកំពុងធ្លាក់ គ្របផ្លូវវិញ
ពួកគេទាំងអស់
នឹងលង់ទឹកស្លាប់ ។

ពួកទាហានអេស៊ីព្ទទាំងអស់បានលង់ទឹកសមុទ្រ ។ ព្រះរបស់
ពួកគេដែលឆ្លាក់ពីឈើនិងថ្មមិនអាចសង្គ្រោះពួកគេបានឡើយ ។
និក្ខមនំ ១៤:២៧-២៨

ចូរក្រឡេកមើលសមុទ្រ ពេញទៅដោយសាកសព ទាហានអេស៊ីព្ទ ។
តាមពិត ព្រះយេហូវ៉ា ជាព្រះអម្ចាស់តែមួយ ។ គ្មានព្រះណាផ្សេងទៀតដែលអាចធ្វើបែបនេះបានទេ ។ យើងនឹងចងចាំថ្ងៃនេះរហូត ។

ពួកហេព្រើរចាកចេញពីឆ្នេរសមុទ្រដែលមានសាកសពទាហាន
អេស៊ីព្ទជាច្រើន ។ ហើយទៅតាមលោក ម៉ូសេ និងដុំពពក
ទៅវាលរហោស្ថានដ៏ធំ ។ ពួកគេបានបន្តដំណើរដោយបរិភោគ
អាហារនិងទឹកដែលពួកគេបានយកពីអេស៊ីព្ទមក ។

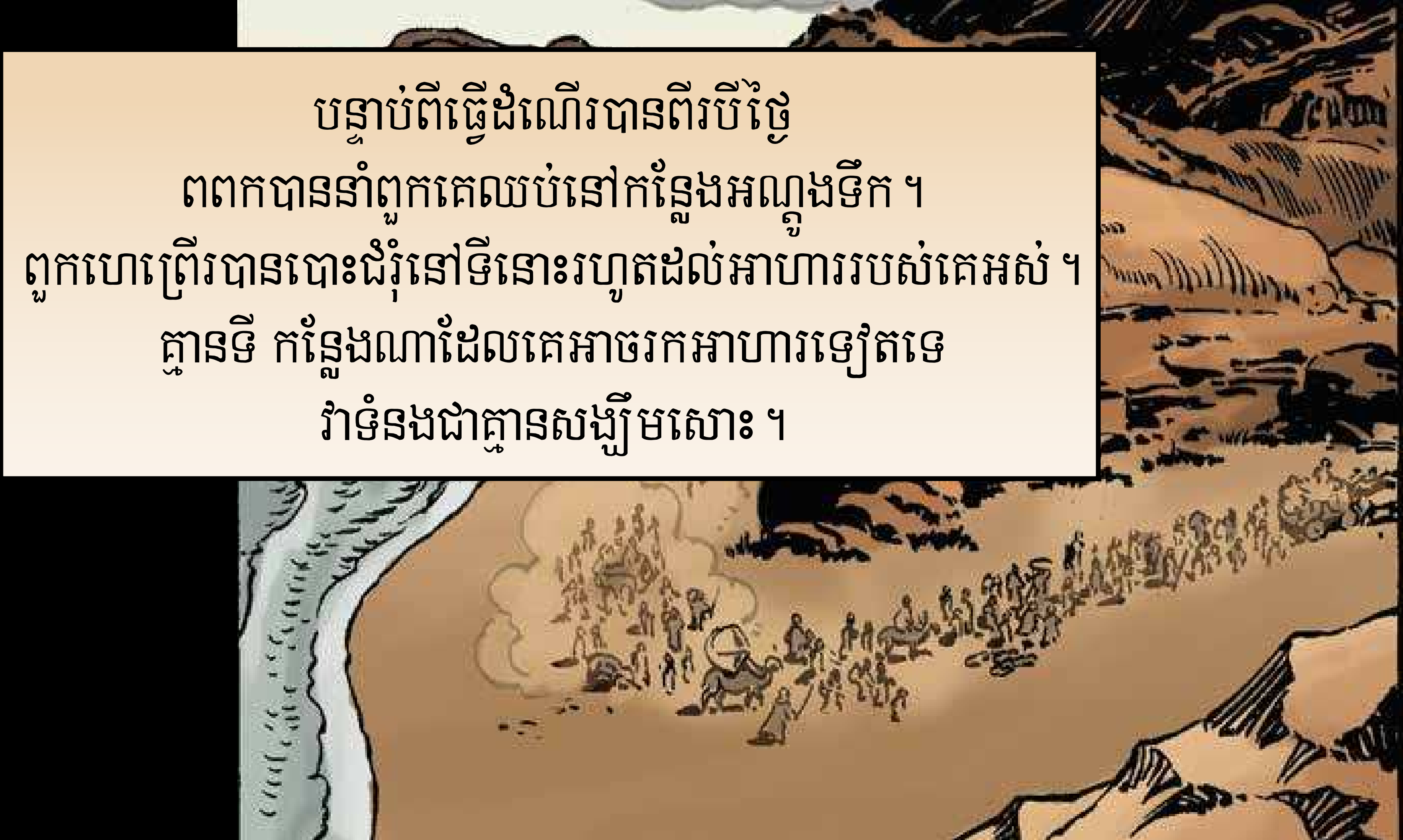
បន្ទាប់ពីធ្វើដំណើរបានពីរបីថ្ងៃ
ពពកបាននាំពួកគេឈប់នៅកន្លែងអណ្ដូងទឹក ។
ពួកហេព្រើរបានបោះជំរុំនៅទីនោះរហូតដល់អាហាររបស់គេអស់ ។
គ្មានទី កន្លែងណាដែលគេអាចរកអាហារទៀតទេ
វាទំនងជាគ្មានសង្ឃឹមសោះ ។

យើងអាចនៅស្រុកអេស៊ីព្ទ ហើយរស់នៅទីនោះប្រសើរ ជាងនេះ ។ ទោះជាធ្វើទាសករ យើងក៏មានអាហារគ្រប់គ្រាន់បរិភោគដែរ ។ នៅទីនេះ គ្មានអ្វីសោះ ។
មែន៎ ! ឯងបាននាំយើងឱ្យស្លាប់នៅទីនេះដោយការស្រេកឃ្លានឬ ?

សូមស្តាប់ខ្ញុំ អ្នកមិនបាន
ត្អូញត្អែរទាស់នឹងខ្ញុំទេ ប៉ុន្តែទាស់នឹង
ព្រះជាម្ចាស់ដែលយើងតាមវិញ ។
ព្រះយេហូវ៉ាមានបន្ទូលថា ទ្រង់នឹង
ទម្លាក់នំប៉័ងពីឋានសួគិរៀងរាល់ព្រឹក អ្នកនឹងឃើញ
នំប៉័ងនៅពាសពេញដី ។ អ្នកទាំងអស់គ្នាគ្រាន់
តែរើសយកទៅបរិភោគប៉ុណ្ណោះ ។

តើម៉ូសេបាននិយាយអ្វី ? តើយើងនឹងរកអាហារយ៉ាងម៉េច ? ក្មេងកំពុងតែអត់អាហារ ។
គាត់និយាយថា ព្រះយេហូវ៉ា នឹងទម្លាក់នំប៉័ងពីឋានសួគ៌ រៀងរាល់ព្រឹក !

វាជិតដល់ពេលព្រះអាទិត្យរះហើយ តើបងជឿថា មាននំប៉័ងធ្លាក់មកលើដីដូចម៉ូសេនិយាយឬទេ?
បើសិនអត់មាន យើងនឹងស្លាប់ ។
តើបងធ្លាប់ឮពីនំប៉័ង ធ្លាក់ពីលើមេឃឬទេ ?

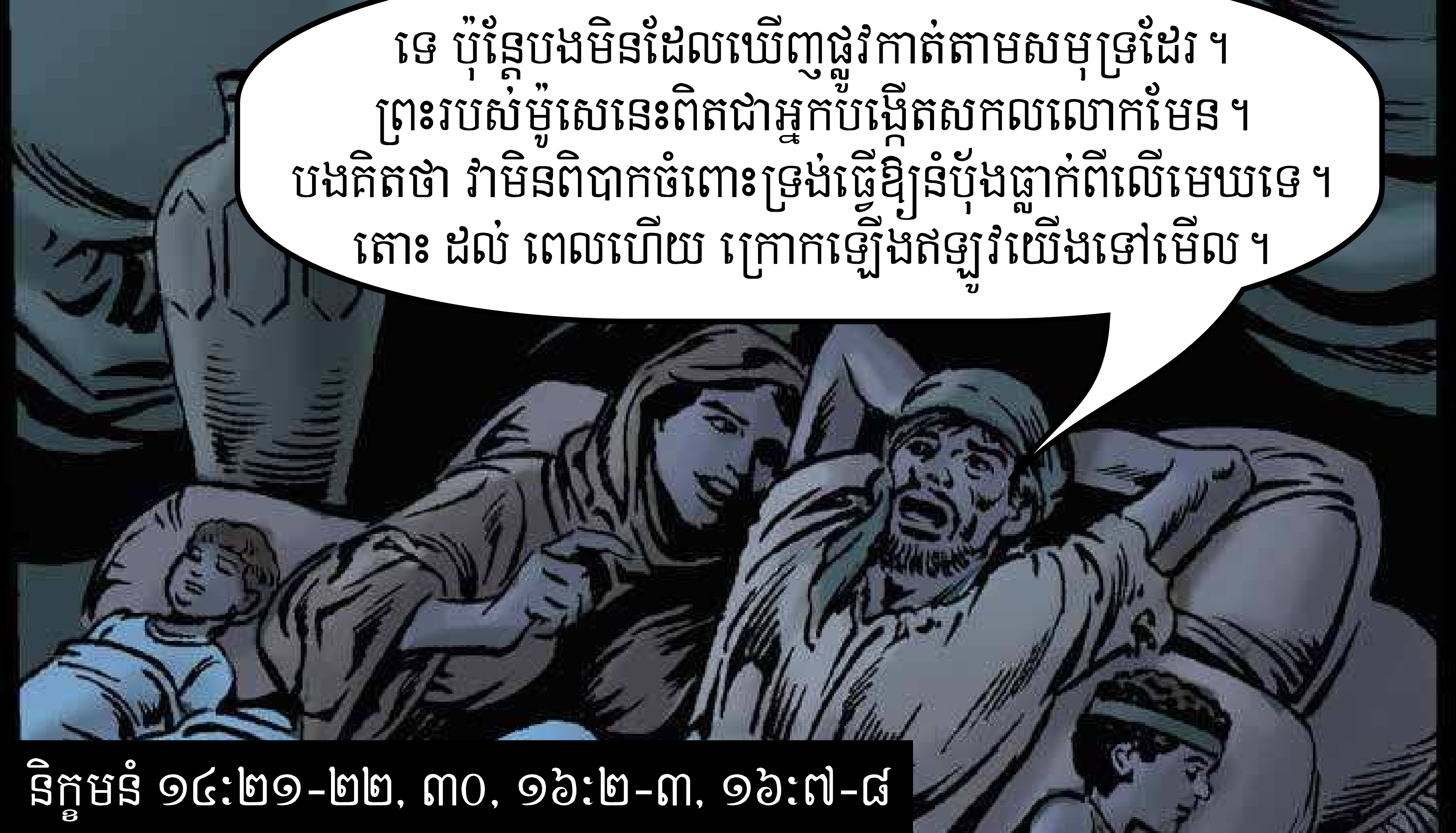
ទេ ប៉ុន្តែបងមិនដែលឃើញផ្លូវកាត់តាមសមុទ្រដែរ ។
ព្រះរបស់ម៉ូសេនេះពិតជាអ្នកបង្កើតសកលលោកមែន ។
បងគិតថា វាមិនពិបាកចំពោះទ្រង់ធ្វើឱ្យនំប៉ុងធ្លាក់ពីលើមេឃទេ ។
តោះ ដល់ ពេលហើយ ក្រោកឡើងឥឡូវយើងទៅមើល ។
និក្ខមនំ ១៤:២១-២២, ៣០, ១៦:២-៣, ១៦:៧-៨

នំប៉័ងពីឋានសួគ៌
ដូច ម៉ូសេនិយាយមែន !
ហេតុអ្វីបានជា
យើងសង្ស័យ ?

មើលនែ៎!
វាមានគ្រប់ទីកន្លែង !
អ៊ូំ វាឆ្ងាញ់ណាស់ !
មានរសជាតិដូចទឹកឃ្មុំ ។
ព្រះយេហូវ៉ា ទ្រង់ជាព្រះពិត
ហើយម៉ូសេគឺជាហោរារបស់ទ្រង់ ។

ដរាបណាពួកគេនៅវាលរហោស្ថាន ព្រះអម្ចាស់បាន
ចិញ្ចឹមពួកគេដោយអាហារពីឋានសួគ៌នៃពួកទេវតា ។
នៅពេលពពកសំកាំងនៅលើជំរុំរបស់ពួកគេ
ពួកគេនៅក្បែរអណ្តូងទឹក ហើយបរិភោគនំបុ័ងពីឋានសួគ៌
ប៉ុន្តែពពកចាប់ផ្តើមរសាត់ ពួកគេបានរៀបចំ តង់
ហើយតាមពពកទៅទីវាលរហោស្ថានដែលពួកគេមិនស្គាល់ ។

មានពេលមួយមកដល់ ពួកគេបានអស់ទឹកប្រើ ។
ទ្រង់ប្រទាននំប៉័ងឱ្យយើង តើមានប្រយោជន៍អីឥឡូវនេះ ទ្រង់នឹងសម្លាប់យើងដោយ ឥតមានទឹកផឹក ។
កូនស្រីតូចរបស់ខ្ញុំនឹង ស្លាប់ ប្រសិនបើយើងគ្មាន ទឹកក្នុងពេលឆាប់ៗនេះ ។

និក្ខមនំ ១៦:១៤-១៥, ១៧:២-៤, ទំនុកដំកើង
៧៨:២៤-២៥

ព្រះអម្ចាស់បានប្រាប់ម៉ូសេនូវអ្វីដែលត្រូវធ្វើ ។
ចូរមក នឹងឃើញអំណាច របស់ព្រះយេហូវ៉ា ពួកអ្នកមិនជឿ ទ្រង់ហើយរអ៊ូរទាំរហូត ។

ទ្រង់បានផ្តល់នំបុ័ងដល់ពួកអ្នកហើយ ឥឡូវទ្រង់ផ្តល់ទឹកចេញពីថ្មដ៏ស្ងួតនេះទៀត។

និក្ខមនំ ១៧:៥-៦

ទឹកក៏បានហូរចេញ ដូចជាទឹកស្ទឹង។

ពពកក៏រសាត់ម្តងទៀត ហើយពួកហេព្រើរ
ក៏បានរៀបចំទៅវាលរហោស្ថានដល់ភ្នំស៊ីណៃ។

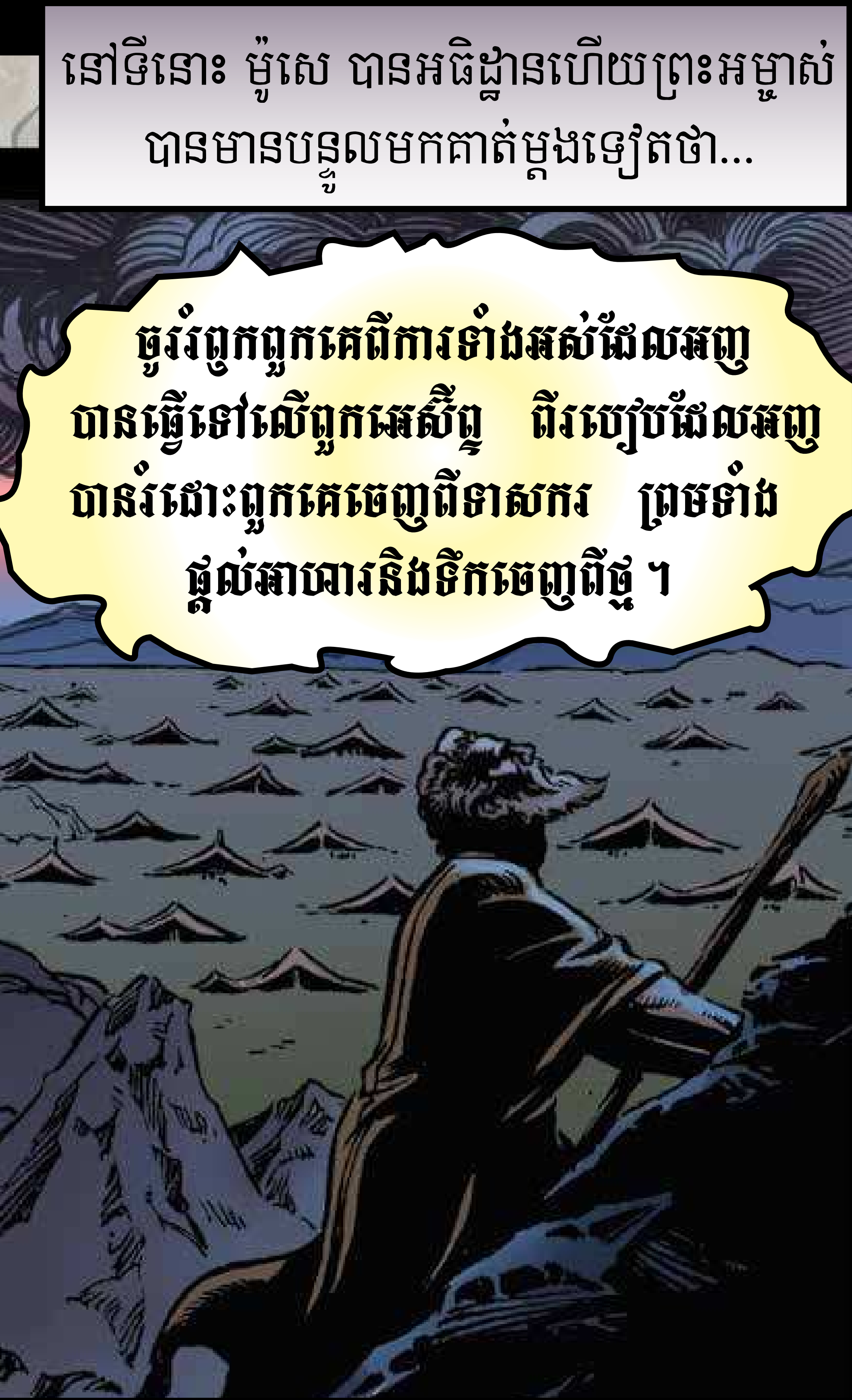

និក្ខមនំ ១៧:៦, ១៩:១-៦, ៩

ចូរប្រាប់ពួកគេថា
ប្រសិនបើពួកគេ
គោរពត្រឹត្យវិន័យរបស់អញ ពួកគេនឹងធ្វើ
ជាប្រជាជាតិដ៏វិសេសលើសជាងប្រជាជាតិ
ផ្សេងទៀតនៅលើផែនដី ។
ប្រសិនបើ ពួកគេគោរព
ពួកគេនឹងធ្វើជានគរដល់អញ
ដែលសុទ្ធតែជាសង្ឃ ។

ម៉ូសេ អញនឹងមកក្នុងពពកយ៉ាងក្រាស់
នៅពេលអញនិយាយជាមួយឯង
ដូច្នេះមនុស្ស អាចឃើញហើយពួនឹងដឹងថា
នោះគឺអញ ។

ម៉ូសេ បានចុះពីភ្នំហើយបាន ប្រាប់មនុស្សទាំងអស់នូវអ្វីដែល ព្រះអម្ចាស់បានមានបន្ទូល។
យើងនឹងស្តាប់បង្គាប់។ យើងនឹងធ្វើអ្វីគ្រប់យ៉ាង ដែលព្រះមានបន្ទូល។
ចូរទៅជម្រះកាយនិង សំលៀកបំពាក់ ហើយរៀបចំខ្លួន ថ្វាយបង្គំព្រះ ពីពេលនេះរហូត ទៅ៣ថ្ងៃ បន្ទាប់មកព្រះអម្ចាស់ នឹងមកជួបអ្នកទាំងអស់គ្នា។

ដូចព្រះអម្ចាស់បានបង្គាប់ នៅថ្ងៃទី៣មនុស្សទាំងអស់បាន ប្រមូលគ្នានៅមុខភ្នំ ដើម្បីរងចាំព្រះអង្គមានបន្ទូល ។ ពពកចំឡែកបានចុះសន្សឹមៗពីលើភ្នំហើយបន្ទាប់មក...

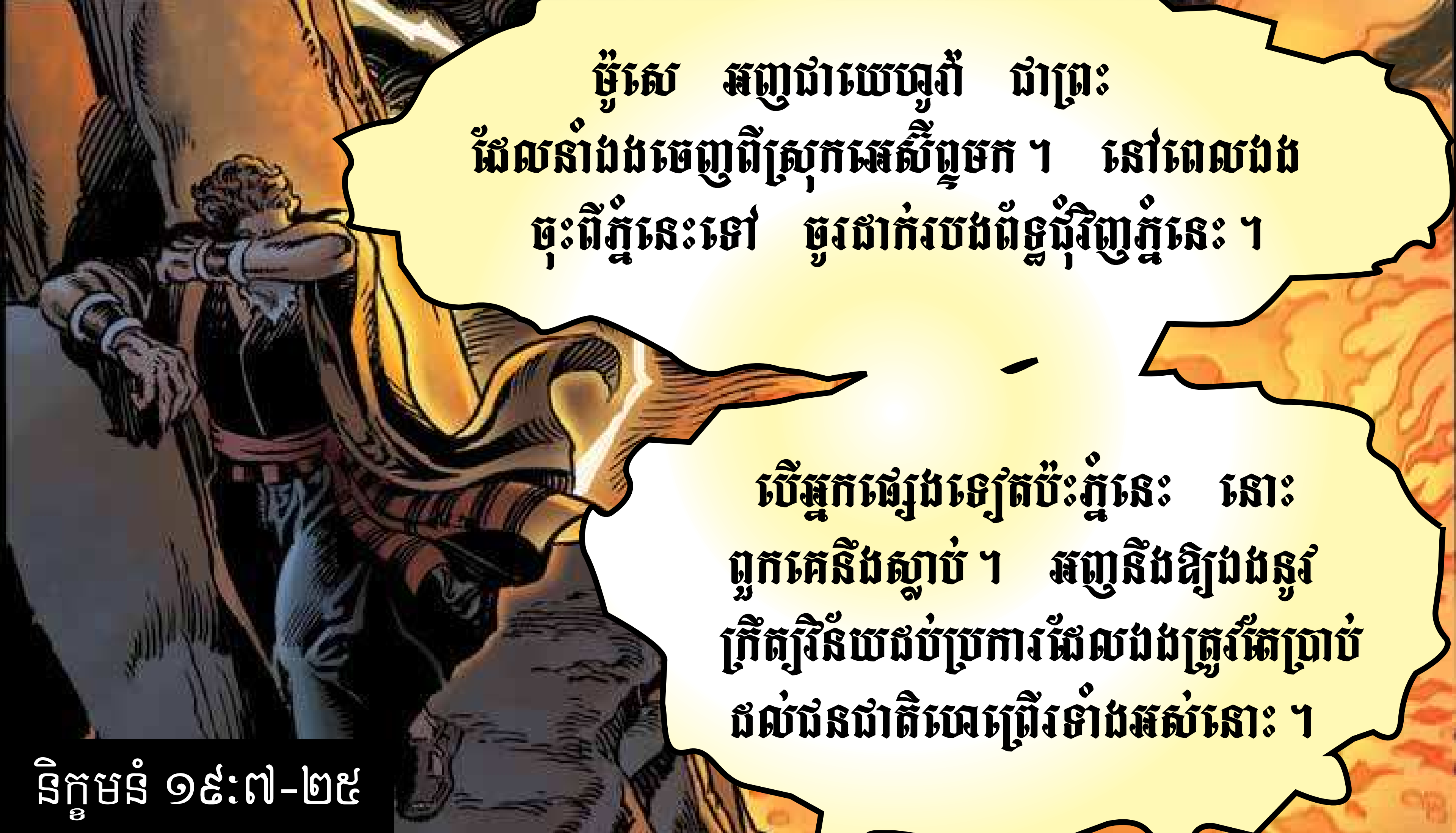
ម៉ូសេ អញជាយេហូវ៉ា ជាព្រះ ដែលនាំឯងចេញពីស្រុកអេស៊ីព្ទមក។ នៅពេលឯង ចុះពីភ្នំនេះទៅ ចូរដាក់របងព័ទ្ធជុំវិញភ្នំនេះ។
បើអ្នកផ្សេងទៀតប៉ះភ្នំនេះ នោះ ពួកគេនឹងស្លាប់។ អញនឹងឱ្យឯងនូវ ក្រឹត្យវិន័យដប់ប្រការដែលឯងត្រូវតែប្រាប់ ដល់ជនជាតិហេព្រើរទាំងអស់នោះ។
និក្ខមនំ ១៩:៧-២៥

កុំឱ្យមានព្រះឯណាទៀតនៅ
ចំពោះអញឱ្យសោះ
កុមឱ្យឆ្លាក់ថេរិរុបនាសរមាប់ងៃ
ថវ៉ាយបង្គមឱ្យសោហ
កុមឱ្យចេញរបហានាមរបស់របហយេហុវ៉ា
ចារបហនៃងៃចាងសារឥតការលើយ
តៃថ្ងៃតិ៧នោហក៏ចាថ្ងៃឆប់សរមាក
ថវ៉ាយបង្គមរបហនៃងៃវិញ
ចុរកោរបរបតិបត្តិដល់ឪបុកម្តាយ
កុំឱ្យសម្លាប់មនុស្សឱ្យសោះ
កុមឱ្យផិតក្នាឱ្យសោហ
កុមលយចប្លន់ឱ្យសោហ
កុមឱ្យថេវិចាបន្ទាល់ក្លេងតាស់នឹង
ង្អកចិតខាងខ្លួនឱ្យសោហ
កុមឱ្យលោផលន់ចង់បានរបស់
ង្អកចិតខាងខ្លួនឱ្យសោហ

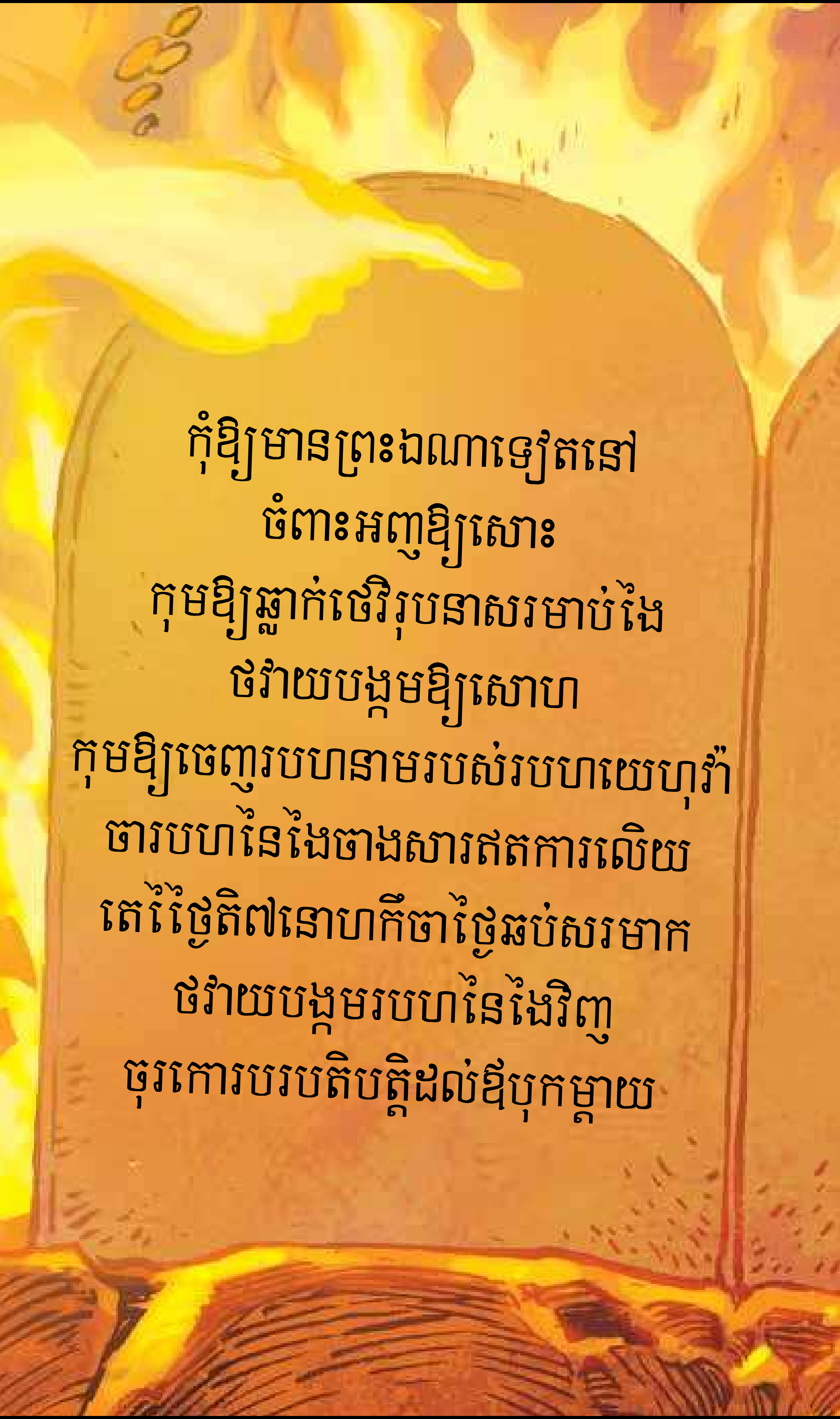
កុំឱ្យមានព្រះឯណាទៀតនៅ
ចំពោះអញឱ្យសោះ
កុមឱ្យឆ្លាក់ថេវិរុបនាសរមាប់ងៃ
ថវ៉ាយបង្គមឱ្យសោហ
កុមឱ្យចេញរបហនាមរបស់របហយេហុវ៉ា
ចារបហនៃងៃចាងសារតតការលើយ
តេៃថ្ងៃតិ៧នោហកឺចាថ្ងៃឆប់សរមាក
ថវ៉ាយបង្គមរបហនៃងៃវិញ
ចុរកោរបរបតិបត្តិដល់ឪបុកម្ដាយ

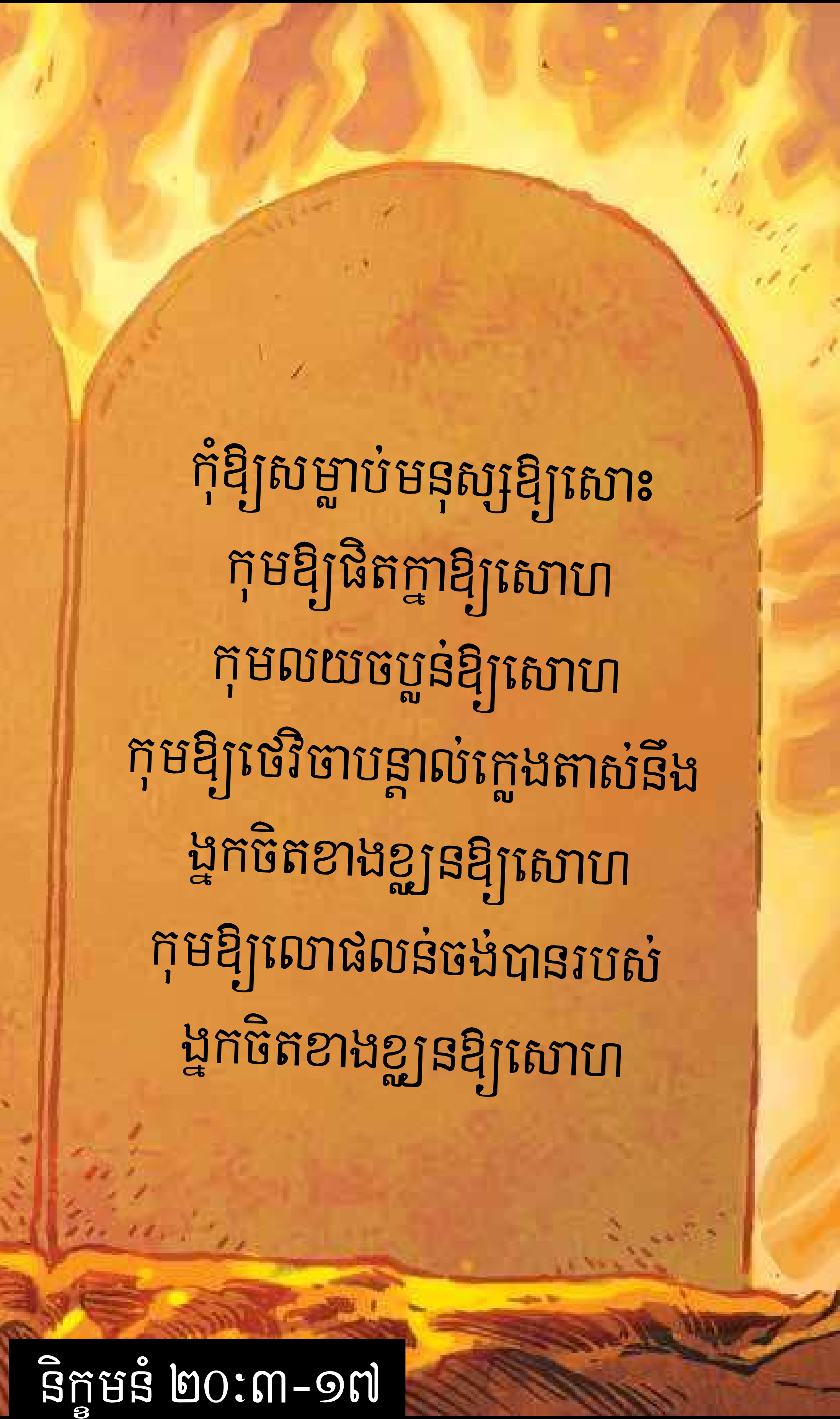
កុំឱ្យសម្លាប់មនុស្សឱ្យសោះ
កុមឱ្យផិតក្នាឱ្យសោហ
កុមលយចប្លន់ឱ្យសោហ
កុមឱ្យថេរិចាបន្ដាល់ក្លេងតាស់នឹង
ង្នកចិតខាងខ្លួនឱ្យសោហ
កុមឱ្យលោផលន់ចង់បានរបស់
ង្នកចិតខាងខ្លួនឱ្យសោហ
និក្ខមនំ ២០:៣-១៧

នៅពេល ម៉ូសេ បានចុះមកពីភ្នំ គាត់បានប្រមូលអ្នកដឹកនាំ៧០នាក់របស់អ៊ីស្រាអែល ហើយបានប្រាប់គេពីក្រឹត្យវិន័យរបស់ព្រះអម្ចាស់ ។
យើងនឹងធ្វើតាម
វាជាក្រឹត្យវិន័យដ៏ល្អ
បុរសទាំង៧០នាក់ត្រូវត្រឡប់ទៅភ្នំជាមួយខ្ញុំវិញ ។ ព្រះអម្ចាស់នឹងជួបអ្នកទាំងអស់ដូចទ្រង់ជួបខ្ញុំ អ្នកនឹងឃើញទ្រង់ផ្ទាល់ តែមុនដំបូងខ្ញុំត្រូវតែសរសេរក្រឹត្យវិន័យក្នុងសៀវភៅដែលព្រះមានបន្ទូលមកកាន់ខ្ញុំសិន ។

ម៉ូសេ បានយកចិត្តទុកដាក់ ហើយសរសេរយ៉ាងប្រយ័ត្ន
នូវអ្វីៗទាំងអស់ដែលព្រះបានមានបន្ទូលប្រាប់គាត់ ។
ព្រះវិញ្ញាណរបស់ព្រះបានជួយគាត់មិនឱ្យមានកំហុស ។

នៅពេល ម៉ូសេ
បានសរសេរបន្ទូលចប់
គាត់បានប្រមូលមនុស្ស
ហើយអានបន្ទូល
នៃព្រះឱ្យពួកគេស្តាប់ ។
គ្រប់ទាំងអស់ដែលព្រះ
មានបន្ទូលគឺល្អ ហើយយើង
នឹងគោរពតាម ។

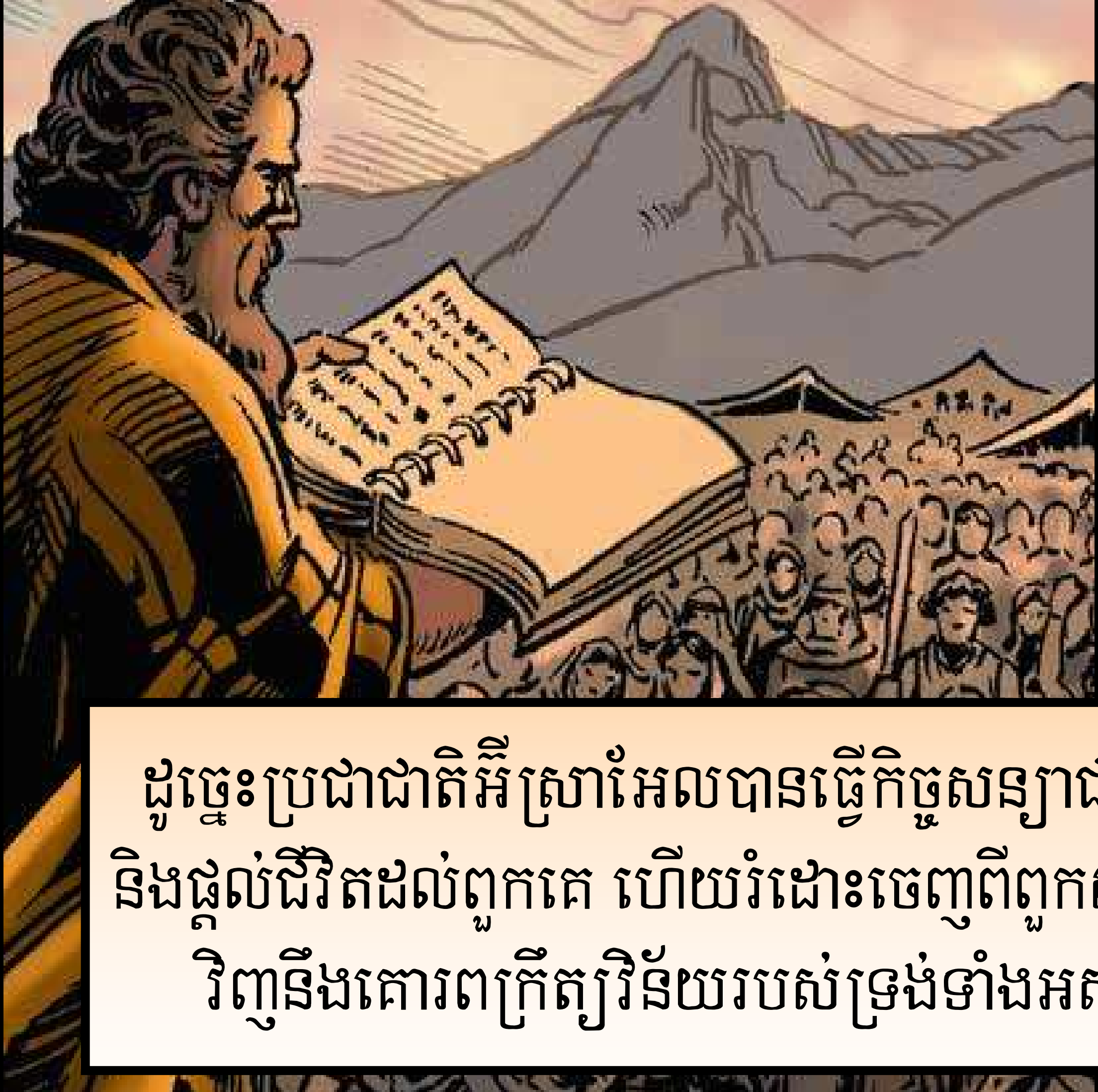

ដូច្នេះប្រជាជាតិអ៊ីស្រាអែលបានធ្វើកិច្ចសន្យាជាមួយព្រះ។ ទ្រង់នឹងប្រទានពរ
និងផ្តល់ជីវិតដល់ពួកគេ ហើយរំដោះចេញពីពួកសត្រូវដែរ ហើយពួកអ៊ីស្រាអែល
វិញនឹងគោរពក្រឹត្យវិន័យរបស់ទ្រង់ទាំងអស់និងដើរក្នុងសេចក្តីសុចរិត។

ព្រះអម្ចាស់បានបង្គាប់ ម៉ូសេ ឱ្យថ្វាយដង្វាយ
ឈាម ហើយប្រោះឈាមដាក់មនុស្សទាំងអស់។

ពួកគេទាំងអស់មានបាប ដែលសមនឹងទទួល សេចក្ដីស្លាប់ សូម្បីតែលោកម៉ូសេ
និង អើរ៉ុនដែរ ប៉ុន្តែព្រះមានមេត្តាករុណា។ ទ្រង់បានផ្ដល់នូវផ្លូវ មួយឱ្យជៀសចេញ
គឺសម្លាប់កូនចៀមដ៏ល្អឥតខ្ចោះ ហើយប្រោះឈាមនោះលើប្រជាជាតិ។

ព្រះអម្ចាស់នឹងគ្របបាំងអំពើបាបរបស់គេ ហើយមិនសម្លាប់គេដូចគេសមនឹងទទួល។
ចៀមដែលមិនសមនឹងស្លាប់ បានស្លាប់ជំនួស មនុស្សជាច្រើនដែលមានអំពើបាប
ដែលសមនឹង ទទួលការស្លាប់ទៅវិញ។

ដូច្នេះពួកចាស់ទុំ៧០នាក់របស់ អ៊ីស្រាអែលបានតាម ម៉ូសេ ឡើងភ្នំ ដែលជាកន្លែងព្រះអម្ចាស់បានមាន បន្ទូលមកកាន់ ម៉ូសេ។

ភ្លាមនោះ នៅពីមុខពួកគេក៏មាន
បល្ល័ង្ករបស់ព្រះលេចឡើង។

ចាស់ទុំទាំង៧០នាក់បានឃ្លាំមើល ម៉ូសេ ឡើងភ្នំ ហើយគាត់បានបាត់នៅក្នុង ពន្លឺចាំងនៃសិរីរុងរឿងរបស់ព្រះ។
ស្អាតអស្ចារ្យណាស់!
សិរីរុងរឿង !
គ្មានមនុស្សណាដូច ម៉ូសេ ដែលនិយាយទល់មុខ ជាមួយព្រះទេ។
និក្ខមនំ ២៤:៩-១០

ម៉ូសេ ឯងត្រូវឱ្យប្រជារាស្ត្រធ្វើរោងថ្វាយបង្គំបណ្ដោះអាសន្ន។ វានឹងមានអាសនៈមួយសម្រាប់ថ្វាយយញ្ញបូជាដល់អញ នឹងមានទីកន្លែងបរិសុទ្ធមួយដែលអញអាចជួបជាមួយសម្ដេចសង្ឃមួយ ឆ្នាំម្ដងគ្រប់ជំនាន់របស់ឯងទាំងអស់។

អញនឹងប្រាប់ឯងយ៉ាងច្បាស់នូវរបៀបធ្វើរោងថ្វាយបង្គំបណ្ដោះអាសន្ន។ ពួកកុលសម្ព័ន្ធរបស់លេវីនឹងធ្វើជាសង្ឃអញ ហើយអើរ៉ុននិងកូនប្រុសរបស់គាត់បន្តពីគាត់នឹងធ្វើជាសម្ដេចសង្ឃ។ ពួកគេនឹងអប់រំមនុស្សឱ្យបានសុចរិត ហើយនឹងថ្វាយយញ្ញបូជានៅពេលមនុស្សធ្វើបាប។

ម៉ូសេបានបាត់ខ្លួន នៅលើភ្នំយូរថ្ងៃ នៅក្នុងជុំវិញ ប្រជាជនកំពុង ពិភាក្សាគ្នាថា...
បាទ យើងមិនអាចនៅ ទីរហោស្ថាននេះរហូតទេ ។
ជាច្រើនសប្តាហ៍បានកន្លងផុតទៅ ដែលគាត់បាត់ខ្លួនក្នុងភ្លើងលើភ្នំនោះ ។ គាត់ពិតជាស្លាប់ហើយ ។
យើងត្រូវការព្រះមួយ ដើម្បីដឹកនាំយើង ដូច ម៉ូសេដែរ ។
ចូរឱ្យយើងធ្វើរូបចម្លាក់ ពីមាសជាតំណាងព្រះ របស់យើង ។

ម៉ូសេ បានស្លាប់ហើយ ។
អើរ៉ុននឹងធ្វើរូបព្រះមួយពីមាស
សម្រាប់ពួកយើង ដើម្បីនាំពួកយើង
ត្រឡប់ទៅស្រុកអេស៊ីព្ទវិញ ។
សូមឱ្យមាសរបស់
ឯងមកយើង ។

និក្ខមនំ ២០:៤, ២៥:៨-៩, ២៨:១-៣, ៣២:១-៤, អេសេគាល ១:១០, ១០:១១, ២៨:១៤

អើរ៉ុនបានធ្វើការនេះហាក់ដូចជាឆោតល្ងង់
ព្រោះគាត់បានដឹងថារូបចម្លាក់នោះមិនមែនជាព្រះទេ
តែគាត់ខ្លាចជនជាតិរបស់គាត់។
នេះជាព្រះរបស់ឯង
ដែលបាននាំឯងចេញ ពីប្រទេសអេស៊ីព្ទ។
ស្អែកយើងនឹងធ្វើយញ្ញបូជា យ៉ាងធំអស្ចារ្យ
ហើយថ្វាយបង្គំព្រះយេហូវ៉ា។
ព្រះអម្ចាស់បានបង្គាប់ពួកគេរួចទៅហើយ
មិនឱ្យធ្វើរូប ចម្លាក់សម្រាប់ថ្វាយបង្គំ
ប៉ុន្តែពួកគេកំពុងធ្វើតាមការ
ស្រមើស្រមៃរបស់ពួកគេ។

និក្ខមនំ ៣២:៥-១០

ប្រជាជនហេព្រើរបានរាំហើយសំរាតខ្លួន។ ពួកគេ
ស្រវឹងហើយប្រព្រឹត្តកាមតណ្ហា។ ព្រះអម្ចាស់
បានរៀបចំរួចស្រេចដើម្បីបំផ្លាញពួកគេទាំងអស់
ហើយបញ្ជូនពួកគេទៅក្នុងបឹងភ្លើងដែលទ្រង់
បានរៀបចំសម្រាប់ពួកអារក្សនិងទេវតារបស់វា។

ព្រះយេហូវ៉ាមានបន្ទូលទៅម៉ូសេថា
**“ឥឡូវចុះទៅ ពួកគេបានប្រព្រឹត្តបាប
ធំអាក្រក់។ ពួកគេបានអាក្រាតខ្លួន
ហើយរាំពីមុខរូបចម្លាក់។ អញត្រូវបំផ្លាញ
ពួកគេទាំងអស់។ ចិត្តរបស់ពួកគេរឹងទទឹង
ពួកគេមិនដើរក្នុងភាពសុចរិតទេ”។**

ម៉ូសេ បានខឹងនៅពេលគាត់ឃើញថា ពួកគេបានបំភ្លេចព្រះអម្ចាស់ ហើយបានធ្វើរូបចម្លាក់ព្រះដោយខ្លួនគេ។
ពួកឯងបំពានក្រឹត្យវិន័យរបស់ព្រះអម្ចាស់ !

ម៉ូសេ បានបំបែកផ្ទាំងសិលា
ដែលបានចារឹកពីក្រឹត្យវិន័យ ។

និក្ខមនំ ២០:៣-៤, ៣២:១៥-២០
ម៉ូសេ បានបំផ្លាញរូបគោមាស ហើយ វាយកំខ្ទេចវាឱ្យម៉ដ្ឋដូចជាម្សៅ ។
តើទ្រង់មិនបានមានបន្ទូលថា កុំឱ្យមានព្រះដទៃផ្សេងទៀតក្រៅពីយេហូវ៉ាទេឬ? តើរូបចម្លាក់ដែលឯងធ្វើដោយដៃផ្ទាល់របស់ឯង អាចធ្វើជាអ្នកបង្កើតឯងយ៉ាងម៉េច ?

បើពួកឯងនៅខាង ព្រះយេហូវ៉ា ចូរមកឈរជាមួយខ្ញុំ បើពួកឯងចង់ថ្វាយ បង្គំព្រះរបស់អេស៊ីព្ទ ចូរឯងនៅ កន្លែងដែលឯងឈរចុះ ។
ខ្ញុំគួរតែតាមព្រះ ដែលញែក សមុទ្រក្រហមជាពីរ ទោះបីទ្រង់ ឥតមានរូបក៏ដោយ ។
ពួកយើងនឹងតាម ព្រះនៃ អ័ប្រាហាំ អ៊ីសាក និង យ៉ាកុប ។

ទោសនៃអំពើបាបគឺសេចក្ដីស្លាប់! ព្រះយេហូវ៉ាមានបន្ទូលថាពួកគេ ត្រូវតែស្លាប់។ ឥឡូវចូរយកដាវរបស់ឯងហើយសម្លាប់ពួកគេទាំងអស់ដែលប្រើរូបចម្លាក់ដើម្បីថ្វាយបង្គំ។

នៅថ្ងៃនោះមនុស្ស៣០០០នាក់ដែលគោរពរូប
ចម្លាក់និងអ្នកប្រព្រឹត្តកាមត្រូវបានសម្លាប់។
ទេ...!
សូម
អាណិតខ្ញុំផង !
និក្ខមនំ ៣២:២៦-២៨

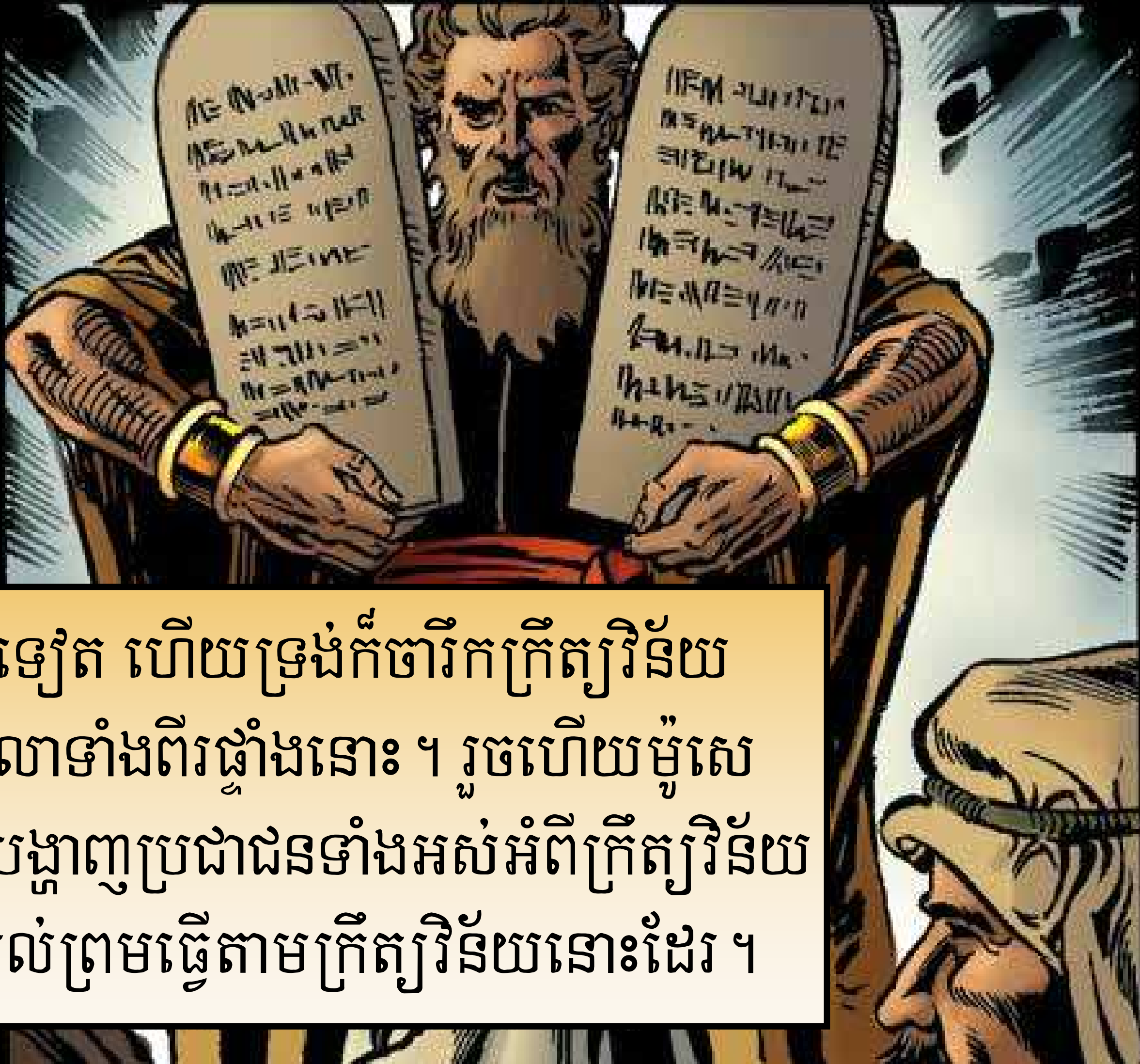

ម៉ូសេ ក៏បានឡើងភ្នំម្តងទៀត ហើយទ្រង់ក៏ចារឹកក្រឹត្យវិន័យ ទាំង១០ប្រការនៅលើសិលាទាំងពីរផ្ទាំងនោះ ។ រួចហើយម៉ូសេ ត្រឡប់ចុះមកវិញ គាត់បានបង្ហាញប្រជាជនទាំងអស់អំពីក្រឹត្យវិន័យ របស់ព្រះ ហើយពួកគេយល់ព្រមធ្វើតាមក្រឹត្យវិន័យនោះដែរ ។

ព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលថា
ពួកឯងមាន ចិត្តរឹងហើយជាមនុស្សបះបោរ ។
ពេលឯងធ្វើបាបទ្រង់បាន ប្រាប់ខ្ញុំ
ទ្រង់នឹងសម្លាប់ពួកឯងទាំងអស់ ប៉ុន្តែខ្ញុំអធិដ្ឋាន
សំរាប់ពួកឯង
ហើយទ្រង់នឹងលោះបាបរបស់ឯងចេញ ។ ព្រះ យេហូវ៉ា
គឺពិតជាមានមេត្តាករុណានិងការអត់ទោស ។

ព្រះអម្ចាស់បានផ្ដល់ការណែនាំ
ដើម្បីសង់រោងថ្វាយបង្គំបណ្ដោះអាសន្ន ។ បើយើង សង់វាទៅតាមការបង្ហាញរបស់ទ្រង់
ទ្រង់នឹងមកជួបយើងនៅទីនោះ ។ ព្រោះយើង ទាំងអស់មានបាប
ទ្រង់បានរៀបផ្លូវមួយដែលធ្វើឱ្យយើងអាចចូលមកឯទ្រង់ ។

ពួកលេវីនឹងថ្វាយដង្វាយឈាមជារៀងរាល់ថ្ងៃ។ មួយឆ្នាំ
ម្តងត្រូវយកឈាមដាក់លើហឹបនៃសេចក្តីសន្យា។ នៅពេល
ព្រះអម្ចាស់ទតឃើញឈាមនៅលើហឹបនោះ ទ្រង់នឹងលោះអំពើបាប
របស់យើងចេញហើយយើងនឹងមិនស្លាប់ ដូចដែលទ្រង់បានធ្វើនៅ
អេស៊ីព្ទ។ វាជាផ្លូវនៃការលើកលែងទោសរបស់ព្រះ។

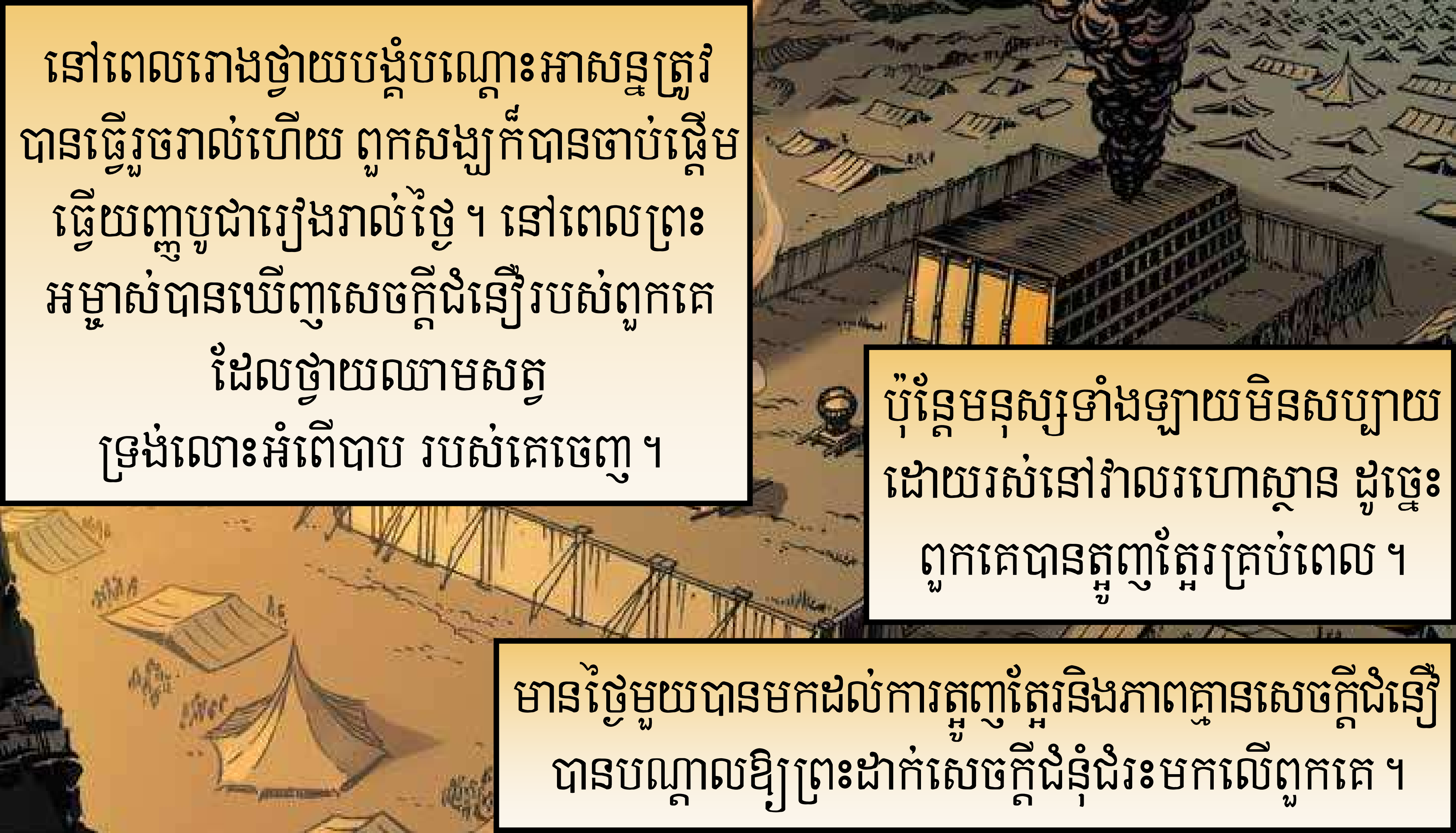
នៅពេលរោងថ្វាយបង្គំបណ្ដោះអាសន្នត្រូវ
បានធ្វើរួចរាល់ហើយ ពួកសង្ឃក៏បានចាប់ផ្ដើម
ធ្វើយញ្ញបូជារៀងរាល់ថ្ងៃ។ នៅពេលព្រះ
អម្ចាស់បានឃើញសេចក្ដីជំនឿរបស់ពួកគេ
ដែលថ្វាយឈាមសត្វ
ទ្រង់លោះអំពើបាប របស់គេចេញ។
ប៉ុន្តែមនុស្សទាំងឡាយមិនសប្បាយ
ដោយរស់នៅវាលរហោស្ថាន ដូច្នេះ
ពួកគេបានត្អូញត្អែរគ្រប់ពេល។
មានថ្ងៃមួយបានមកដល់ការត្អូញត្អែរនិងភាពគ្មានសេចក្ដីជំនឿ
បានបណ្ដាលឱ្យព្រះដាក់សេចក្ដីជំនុំជំរះមកលើពួកគេ។

ព្រះអម្ចាស់ បានធ្វើឱ្យពស់មានពីសជាច្រើនចូលក្នុងជំរុំ ហើយបានចឹកពួកគេ។
ព្រះអម្ចាស់គឺមានមេត្តាករុណា ប៉ុន្តែទ្រង់មិនអនុញ្ញាតឱ្យមានអំពើបាបបន្តរហូតទេ។

និក្ខមនំ ៣៤:២៨-៣២, ៣៩:៣២, ជនគណនា ២១:៥-៦

ភ្លាមនោះក្នុងជំរុំពោរពេញដោយពស់ពឹស ។

ព្រះជាម្ចាស់
ជួយខ្ញុំផង !

ពស់ក៏ចូលរកពួកគេនៅក្នុង
តង់នៅពេលយប់ដែរ ។
ស៊ឺត...!

ជួយខ្ញុំផង ! ពស់ចឹកហើយ !

ទេ...!

សូម្បីតែកូនក្មេងក៏មានការឈឺចាប់
ចំពោះបាបពីឪពុកម្ដាយរបស់គេដែរ ។

ជនគណនា ២១:៦

គ្រប់ទីកន្លែងទាំងអស់ក្នុងជំរុំពួកគេ
បានឮសំលេងស្រែកដោយសារការឈឺចាប់ ។
ឈ្នួលនៃអំពើបាបដែលពួកគេកំពុងទទួល
គួរឱ្យខ្លាចណាស់ ។
វាកើតឡើងគ្រប់ទីកន្លែងក្នុង
ជំរុំ ហើយវាអាក្រក់ខ្លាំងទៅៗ ។
មនុស្សជាច្រើនបានស្លាប់ ។
យើងត្រូវតែទៅរកម៉ូសេ ។
នេះពិត ជាកិច្ចការរបស់ព្រះ ។
ទ្រង់កំពុងក្រោធជាមួយ
មនុស្សចំពោះអំពើបាបរបស់គេ ។
ផ្ទាច់ !

លោក ត្រូវតែអធិដ្ឋានទៅ ព្រះ ។ យើងសមតែទទួលទណ្ឌកម្មនេះ តែសុំទ្រង់ផ្តល់មេត្តាករុណាផង ។
តើពេលណាពួកគេនឹងដឹងថា ព្រះស្អប់អំពើបាប ? ពួកគេត្រូវតែ ស្តាប់បង្គាប់ក្រឹត្យវិន័យហើយ ធ្វើជាប្រជាជាតិដ៏បរិសុទ្ធ ។

ឱ ព្រះជាម្ចាស់ ! សូមផ្តល់មេត្តាករុណាដល់រាស្ត្ររបស់ទ្រង់និងអត់ទោសអំពើបាបរបស់គេផង។
ចូរទៅធ្វើពស់មួយពីលង្ហិន ឱ្យដូចពស់ដែលចឹកមនុស្សហើយដាក់វានៅលើបង្គោល ដើម្បីឱ្យមនុស្សទាំងអស់មើលឃើញ។ ប្រាប់ពួកគេឱ្យក្រឡេកមើលពស់លង្ហិននោះនឹងបានជាភ្លាម។

ជនគណនា ២១:៧-៨

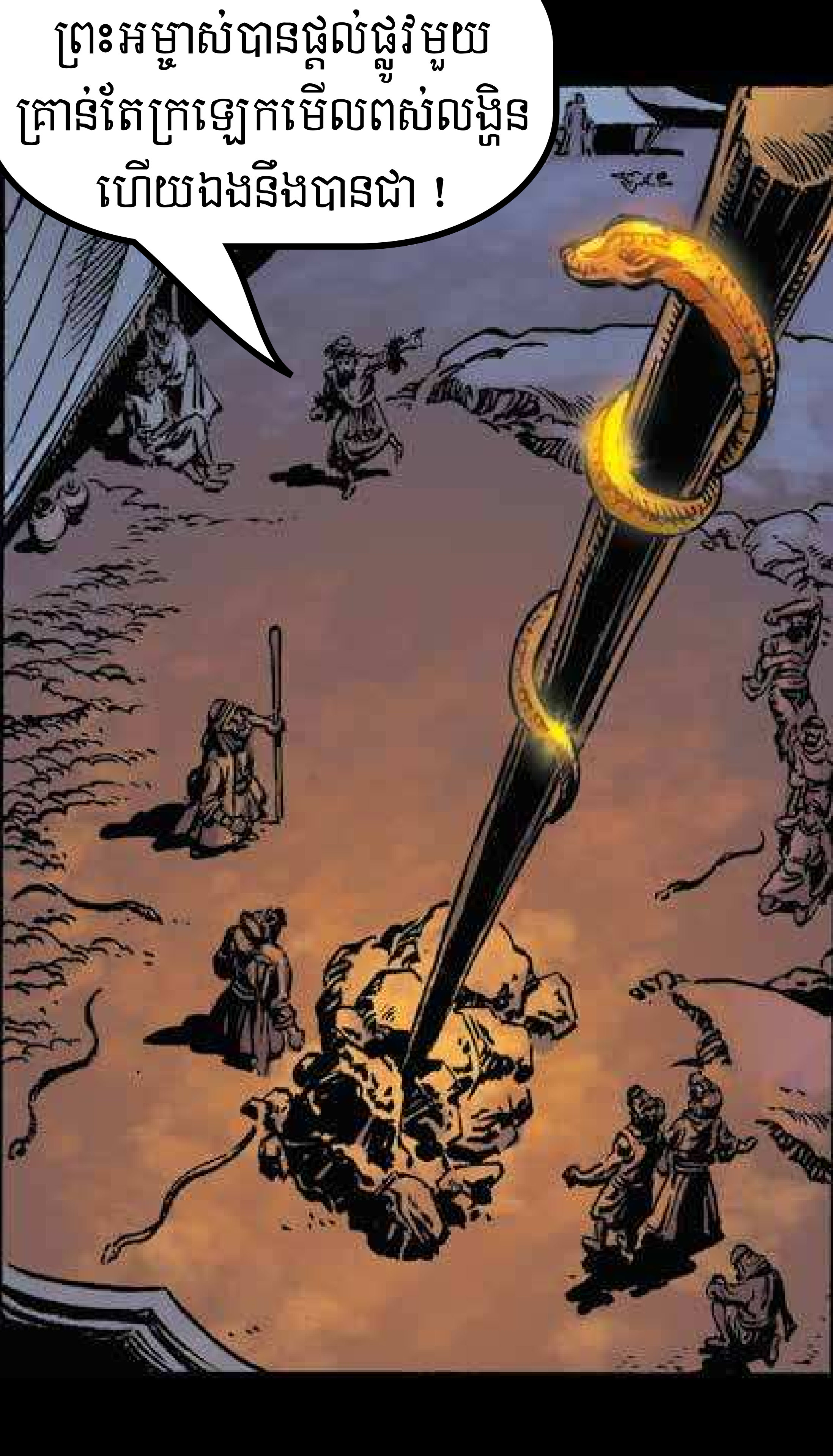
ព្រះអម្ចាស់បានផ្ដល់ផ្លូវមួយ
គ្រាន់តែក្រឡេកមើលពស់លង្ហិន
ហើយឯងនឹងបានជា !

គាត់ជិតស្លាប់ហើយ
ទេ !
ព្រះអម្ចាស់បានផ្ដល់
ផ្លូវមួយ
អ្នកគ្រាន់តែបើកភ្នែក មើល
បើមើលអ្នកនឹងរស់។

វាជាការអស្ចារ្យ!
យើងត្រូវតែប្រាប់អ្នកផ្សេងៗទៀត
ខ្ញុំបានជាដោយគ្រាន់តែមើល ! ខ្ញុំនឹងជួយប្រាប់អ្នកផ្សេងៗដែរ ។

ជនគណនា ២១:៩

ហេតុអ្វីអ្នកចំអកដាក់គាត់
ដោយគ្មានសង្ឃឹមពិតអញ្ចឹង ?
អត់ទេ
អ្នកផ្សេងបានក្រឡេក
មើល ហើយបានជា !
តើឯងឃើញឬទេ ខ្ញុំជិតស្លាប់ហើយ
ហេតុអីឯងនិយាយអញ្ចឹង ?

គាត់ស្លាប់ហើយ
ខ្ញុំសោកស្តាយដោយ គាត់មិនជឿ
គាត់មានអំនួតជាខ្លាំង

ពួកគេបានឃើញអំណាចរបស់ព្រះម្តងទៀត ។
ការបោះ ជំរុំត្រូវបានរើចេញឆ្ងាយពីពស់ដ៏សាហាវ
ហើយជីវិតរបស់ ពួកគេវិលមកធម្មតាវិញ ។
ពួកគេបានបន្តធ្វើតាមចិត្តរបស់គេ ជារឿយៗ
មិនគោរពក្រឹត្យវិន័យរបស់ទ្រង់ ។

រាស្ត្រអ៊ីស្រាអែលបានតាមពពក ព្រះអម្ចាស់បានចិញ្ចឹមពួកគេ
ដោយនំម៉ាន៉ាពីឋានសួគ៌ហើយផ្ដល់ទឹកចេញពីថ្មផងដែរ។
ជនគណនា ២១:៩, ៣២:១៣
ទ្រង់ចង់នាំពួកគេទៅកាន់ទឹកដីសន្យា ប៉ុន្តែពួកគេមិនស្ដាប់បង្គាប់ព្រះ
ហើយមិនគោរពក្រឹត្យវិន័យរបស់ទ្រង់ ដូច្នេះទ្រង់បណ្ដាលឱ្យពួកគេ
ដើរតត្រុកក្នុងវាលរហោស្ថានអស់រយៈពេល៤០ឆ្នាំ។

ម៉ូសេ ឯងគិតថាឯងជាមនុស្សតែម្នាក់ជិតស្និទ្ធជាមួយព្រះ ។ យើងក៏បរិសុទ្ធដូចឯងដែរ តាមពិតប្រជារាស្ត្រទាំងមូលគឺបរិសុទ្ធ ។ ក្នុងចំណោមពួកយើងគ្មាននរណាម្នាក់ដែលមាន បាបទេ ហើយព្រះអម្ចាស់គង់នៅជាមួយពួកយើង ។ ពួកយើងមិនត្រូវការឯងនិងអើរ៉ុនបញ្ជា យើង ឬធ្វើជាអ្នកកាត់ក្តីលើយើងទេ យើងក៏អាចធ្វើជាអ្នកកាត់ក្តីល្អដូចឯងដែរ ។

បាទ ខ្ញុំធុញទ្រាន់ពីការ ដើរតត្រុកនៅវាលរហោស្ថាន ហើយព្រះកំពុងសម្លាប់យើង ដោយសាររឿងបន្តិចបន្តួច ។
បាទ វាជាកំហុសរបស់ម៉ូសេ ។ ម៉ូសេ តឹងតែងពេក គ្មានអ្នកណាធ្វើតាមបានទេ ។

ម៉ូសេ បានទៅកាន់រោងថ្វាយបង្គំបណ្ដោះ
អាសន្ន ហើយទូលសុំព្រះនូវអ្វីដែលត្រូវធ្វើ ។

ព្រះមានបន្ទូលថា ពួកឯងជាពូជពង្សរបស់លេវី
បានយកការទទួលខុសត្រូវដាក់លើខ្លួនច្រើនពេក ។
ពួកឯងចង់ជ្រើសរើសមនុស្សខ្លះឲ្យធ្វើជាសង្ឃ
នៅពេលព្រះមិនទាន់តែងតាំងពួកគេ ។
ជនគណនា ១៦:២-៦

ស្អែក ព្រះអម្ចាស់ នឹងជំនុំជំរះរវាងយើងទាំងអស់គ្នា
ហើយយើងនឹងដឹងថា អ្នកណាជាសង្ឃនៃព្រះ អ្នកណាបរិសុទ្ធហើយអ្នកណា
មិនបរិសុទ្ធ ។ នៅព្រឹកស្អែកពួកឯងត្រូវតែមករោងថ្វាយបង្គំបណ្ដោះអាសន្ន
ហើយយកពានដែលដុតគ្រឿងក្រអូបមកជាមួយផង ។

ថ្ងៃបន្ទាប់មក
ចូរមកជិតអ្នកដែលតាំងខ្លួនថាជាបរិសុទ្ធ ។ អ្នកដែលចង់ធ្វើជាសង្ឃហើយចង់ត្រួតត្រាលើមនុស្ស ។

ព្រះអម្ចាស់នឹងជួបពួកយើងនៅទីនេះ ហើយនឹងជ្រើសរើសអ្នក ដែលទ្រង់តែងតាំង ។ យើងនឹងឃើញអំណាចនិងសិរីល្អរបស់ទ្រង់ ។

ចូរថយចេញពីមនុស្សអាក្រក់ទាំងនេះ
អញនឹងសម្លាប់ពួកវាក្នុងមួយពព្រិចភ្នែក ។

ថយឱ្យឆ្ងាយពីតង់របស់ពួកគេហើយកុំ
ទៅជិត ប្រយ័ត្នឯងនឹងស្លាប់ជាមួយពួកគេ។
ជនគណនា ១៦:១៩-២៤

នេះជាការល្បងមើល បើមនុស្សទាំងនេះស្លាប់ តាមធម្មតា នោះអ្នកអាចដឹងថា ខ្ញុំជាហោរា ក្លែងក្លាយហើយព្រះមិនមានបន្ទូលតាមខ្ញុំទេ។
ប៉ុន្តែបើសិនថ្ងៃនេះអ្នកឃើញ ផែនដីបើកចំហររួចលេបពួកគេ និងរបស់របរទាំងអស់របស់គេ ទៅដល់ឋាននរក អ្នកនឹងដឹងថា ពួកគេមានបាបប្រឆាំងនឹងព្រះ ហើយខ្ញុំជាហោរារបស់ទ្រង់។

ជួយផង...!
អឺយ៉ា...!
ទេ...!

ជនគណនា ១៦:២៨-៣៣

ពួកគេទាំងអស់ដែលចង់ធ្វើជាសង្ឃ ផែនដីបាន
លេបពួកគេទាំងរស់ទៅក្នុងភ្លើងនៃឋាននរក ដែល
បានរៀបទុកសម្រាប់អារក្សនិងទេវតារបស់វា។

ចូររើសពានគ្រឿងក្រអូបរបស់គេឡើង ហើយយកទៅធ្វើគំរបសម្រាប់អាសនៈ ។
នៅពេលអ្នកឃើញគំរបអាសនៈដែលធ្វើពីពានលង្ហិននោះ អ្នកនឹងចងចាំនៅថ្ងៃនេះ ដែលពួកគេមិនគោរពក្រឹត្យវិន័យរបស់ព្រះនឹងបានព្យាយាមធ្វើជាសង្ឃដោយខ្លួនឯង ។

នោះជាថ្ងៃដែលជនជាតិអ៊ីស្រាអែលនឹងចងចាំរហូត ។
ព្រះអម្ចាស់បានធ្វើឱ្យដឹងច្បាស់ថា ម៉ូសេ គឺជាហោរា
របស់ទ្រង់ ហើយគ្មានអ្នកណាម្នាក់ដែលអាច
ធ្វើជាសង្ឃក្រៅពីទ្រង់តែងតាំងឡើយ ។

សិរីរុងរឿងរបស់ព្រះតែងតែស្ថិតនៅលើរោងថ្វាយបង្គំ
បណ្ដោះអាសន្ន ហើយប្រជារាស្ត្រមានចិត្តតាមម៉ូសេធ្វើដំណើរ
ទៅវិញទៅមក នៅវាលរហោស្ថានអស់រយៈពេល៤០ឆ្នាំ។
ជនគណនា ១៦:៣៧-៣៨

សិរីរុងរឿងរបស់ ព្រះអម្ចាស់
គង់នៅជាមួយយើងហើយទ្រង់ផ្ដល់
នំបុ័ងពីឋានសួគ៌ដល់យើង ។
ព្រះអម្ចាស់ បានបន្ដទម្លាក់នំបុ័ងពីឋានសួគ៌ ហើយផ្ដល់ទឹកចេញ
ពីថ្ម ។ ពួកគេមានបង្គោលភ្លើងបំភ្លឺនៅពេលយប់និងមានពពក
ដែលបាំងថ្ងៃជាម្លប់នៅពេលថ្ងៃ ។ ពួកគេបានស្ងប់ចិត្តហើយបាន
ស្វែងយល់ដើម្បីគោរពតាមក្រឹត្យវិន័យរបស់ព្រះ ។

ពួកសង្ឃបានថែរក្សារោងថ្វាយបង្គំ
បណ្ដោះអាសន្ន ហើយបានថ្វាយដង្វាយ
រាល់ថ្ងៃដូចម៉ូសេបានបង្គាប់ ។

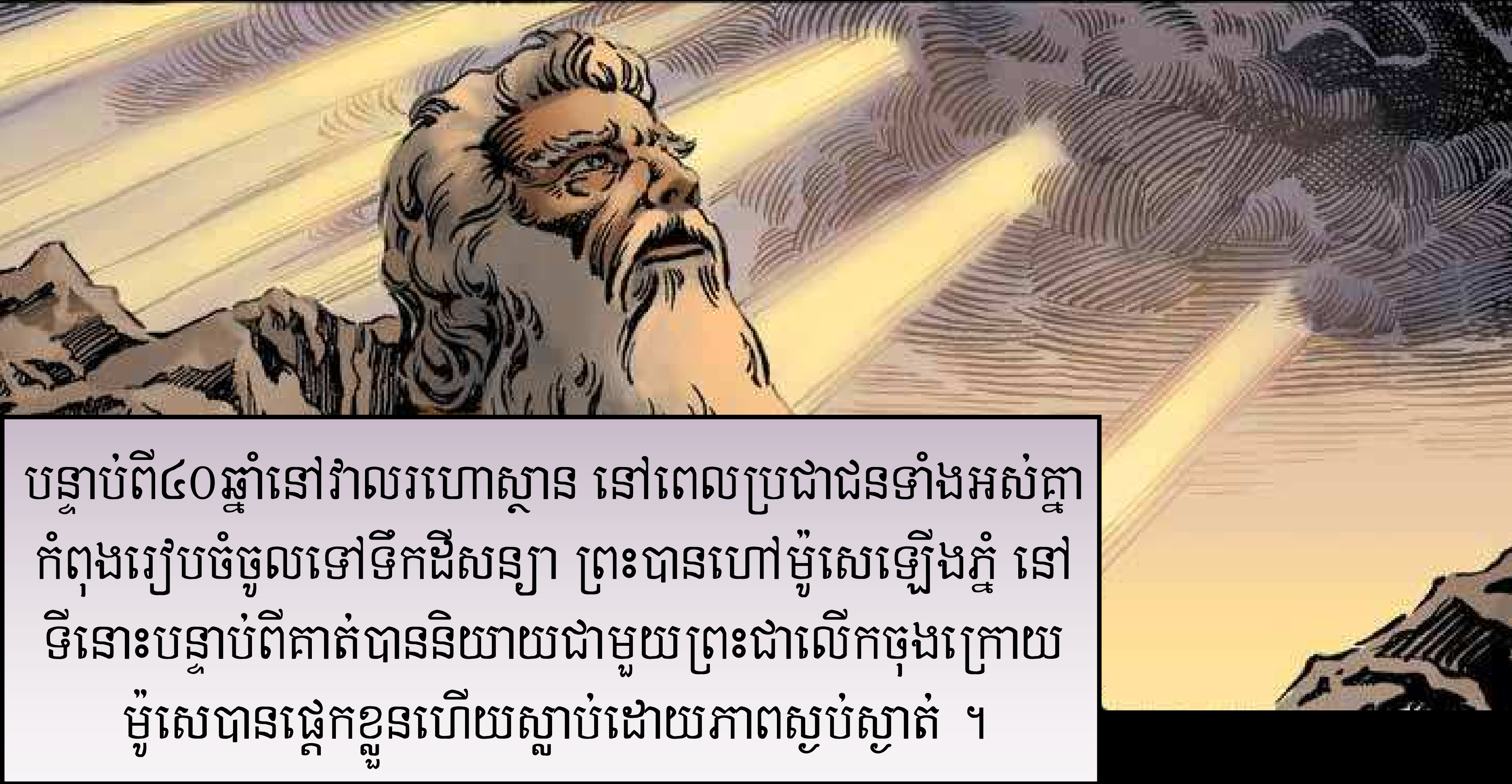
បន្ទាប់ពី៤០ឆ្នាំនៅវាលរហោស្ថាន នៅពេលប្រជាជនទាំងអស់គ្នា
កំពុងរៀបចំចូលទៅទឹកដីសន្យា ព្រះបានហៅម៉ូសេឡើងភ្នំ នៅ
ទីនោះបន្ទាប់ពីគាត់បាននិយាយជាមួយព្រះជាលើកចុងក្រោយ
ម៉ូសេបានផ្ដេកខ្លួនហើយស្លាប់ដោយភាពស្ងប់ស្ងាត់ ។

ភ្លាមនោះវិញ្ញាណរបស់គាត់ត្រូវបាននាំចូលទៅចំពោះព្រះភក្ត្ររបស់ទ្រង់។ គាត់នឹងនៅទីនោះរហូតដល់ថ្ងៃចុងបញ្ចាប់ នៅពេលនោះគាត់នឹងចូលរួមជាមួយជនជាតិរបស់គាត់ម្តងទៀត នៅក្នុងទឹកដីដែលព្រះបានសន្យាឱ្យអ័ប្រាហាំ។

（ប្រហែលឆ្នាំ១៤៥១ មុន គ.ស.） ចោទិយកថា ៣៤:៤-៥

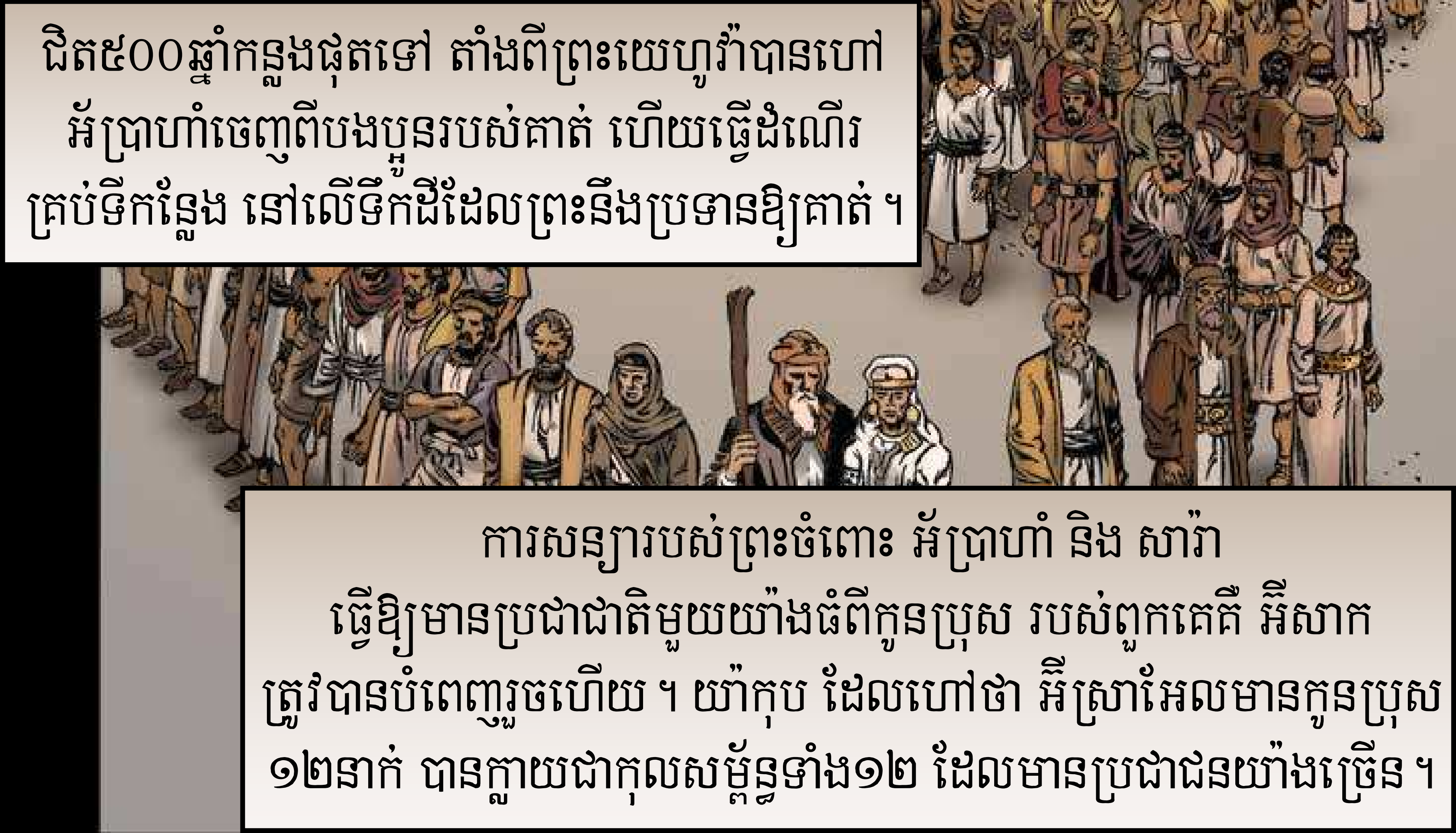
ជិត៩០០ឆ្នាំកន្លងផុតទៅ តាំងពីព្រះយេហូវ៉ាបានហៅ
អ័ប្រាហាំចេញពីបងប្អូនរបស់គាត់ ហើយធ្វើដំណើរ
គ្រប់ទីកន្លែង នៅលើទឹកដីដែលព្រះនឹងប្រទានឱ្យគាត់ ។
ការសន្យារបស់ព្រះចំពោះ អ័ប្រាហាំ និង សារ៉ា
ធ្វើឱ្យមានប្រជាជាតិមួយយ៉ាងធំពីកូនប្រុស របស់ពួកគេគឺ អ៊ីសាក
ត្រូវបានបំពេញរួចហើយ ។ យ៉ាកុប ដែលហៅថា អ៊ីស្រាអែលមានកូនប្រុស
១២នាក់ បានក្លាយជាកុលសម្ព័ន្ធទាំង១២ ដែលមានប្រជាជនយ៉ាងច្រើន ។

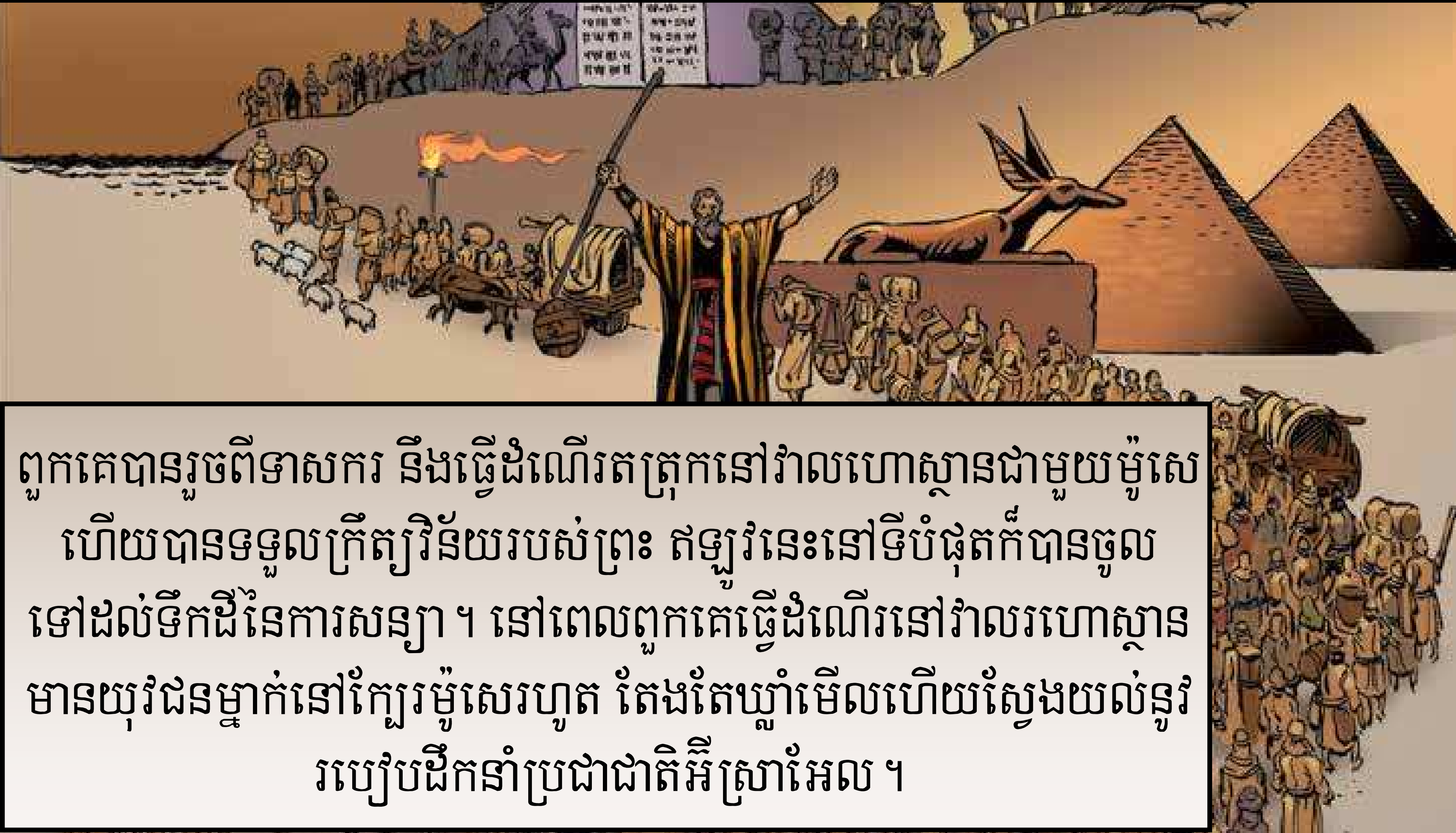

ពួកគេបានរួចពីទាសករ នឹងធ្វើដំណើរតត្រុកនៅវាលហោស្ថានជាមួយម៉ូសេ ហើយបានទទួលក្រឹត្យវិន័យរបស់ព្រះ ឥឡូវនេះនៅទីបំផុតក៏បានចូលទៅដល់ទឹកដីនៃការសន្យា ។ នៅពេលពួកគេធ្វើដំណើរនៅវាលរហោស្ថាន មានយុវជនម្នាក់នៅក្បែរម៉ូសេរហូត តែងតែឃ្លាំមើលហើយស្វែងយល់នូវរបៀបដឹកនាំប្រជាជាតិអ៊ីស្រាអែល ។

នៅពេលយុវជននោះធំឡើង
ធ្វើជាអ្នកចំបាំងម្នាក់ដ៏មានអំណាច
ហើយមានឈ្មោះថា យ៉ូស្វេ ។

បន្ទាប់ពី ម៉ូសេ បានទៅនៅជាមួយព្រះ ព្រះបាន
ជ្រើសរើសឱ្យ យ៉ូស្វេ នាំមនុស្សចូលទៅក្នុងទឹកដី
ដែលព្រះអម្ចាស់បានសន្យានឹងឱ្យអ័ប្រាហាំ ។
ពួកមនុស្សបានរំឭកគិតពីបទទំនាយដែលបានថែងថា
ពួកគេនឹងរស់នៅទឹកដីរបស់អ្នកដទៃអស់រយៈពេល
៤០០ឆ្នាំ បន្ទាប់មកពួកគេនឹងត្រឡប់ទៅទឹកដីនៃ
ព្ធយុកោរបស់គេ ។ ព្រះបានធ្វើតាមបន្ទូលរបស់ទ្រង់ ។

នៅថ្ងៃដែលពួកគេឆ្លងទន្លេយ័រដាន់
ព្រះអម្ចាស់ឈប់ប្រទាន នំម៉ាន៉ាពីឋានសួគ៌
ហើយគេបានហូបអាហារស្រស់ៗពីទឹកដីនោះ។

ចោទិយកថា ៣៨:៩,
យ៉ូស្វេ ៥:១២

https://goodandevilbook.com/